

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 228/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. septembra 2007 o sťažnosti R. K., L., vo veci namietaného porušenia jeho bližšie neoznačených práv uzneseniami Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 8 C 4/05 z 24. marca 2005, sp. zn. 3 C 197/05 z 24. januára 2006 a sp. zn. 3 C 197/05 z 15. novembra 2006, uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co 73/2006 zo 14. marca 2006 a sp. zn. 17 Co 197/2006 z 28. augusta 2006 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 113/2007 z 30. mája 2007 a o jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť R. K. o d m i e t a .
2. Žiadosti R. K. o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 9. júla 2007 doručené podanie R. K., L. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Sťažnosť k ústavnému*

súdu pre porušovanie zákona a ľudských práv“, v ktorom žiada, aby „... uznali moje zákonné právo na odškodnenie, aby ústavný súd zadostučinil 80 000 Sk ma odškodnil“.

Z obsahu podania a predložených príloh ústavný súd usúdil, že zámerom sťažovateľa bolo podať sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) proti porušeniu svojich bližšie neoznačených práv uzneseniami Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C 4/05 z 24. marca 2005, sp. zn. 3 C 197/05 z 24. januára 2006 a sp. zn. 3 C 197/05 z 15. novembra 2006, uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co 73/2006 zo 14. marca 2006 a sp. zn. 17 Co 197/2006 z 28. augusta 2006 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 113/2007 z 30. mája 2007.

Keďže sťažnosť sťažovateľa v predloženom znení neobsahovala náležitosti kvalifikovanej sťažnosti podľa § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd v prípise z 25. júla 2007 poučil sťažovateľa, aké náležitosti má obsahovať, a vyzval ho, aby v lehote 15 dní od doručenia svoju sťažnosť doplnil. Zároveň sťažovateľa upozornil, že ak v určenej lehote svoju sťažnosť požadovaným spôsobom nedoplní, môže to spôsobiť jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ reagoval na výzvu ústavného súdu podaním doručeným 6. augusta 2007, v ktorom požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

„Som občan 77 ročný zdravotne ťažko poškodený, teda aj na orientácii. Manželka je nevládna, o ktorú sa starám bez úhrady na mzde, beriem to ako povinnosť, som poberateľ 4.453 Sk, máme zvýšené výdavky na lieky...“. Sťažovateľ k žiadosti priložil potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch na oslobodenie od súdnych poplatkov a na ustanovenie zástupcu v právnej veci a oznámenie Sociálnej poisťovne, ústredie, z 11. júla 2006, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ v danom čase poberal dôchodok v sume 4 453 Sk.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Zmeškanie lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nemožno odpustiť.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistil, že sťažnosť sťažovateľa ani po doplneniach neobsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom, a to napriek tomu, že sťažovateľa poučil, aké náležitosti má obsahovať, a vyzval ho, aby chýbajúce náležitosti v určenej lehote odstránil s upozornením, že v opačnom prípade môže byť jeho sťažnosť odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutých uznesení okresného súdu sp. zn. 8 C 4/05 z 24. marca 2005, sp. zn. 3 C 197/05 z 24. januára 2006 a sp. zn. 3 C 197/05 z 15. novembra 2006 a uznesení krajského súdu sp. zn. 19 Co 73/2006 zo 14. marca 2006 a sp. zn. 17 Co 197/2006 z 28. augusta 2006, ktorých kópie sťažovateľ priložil k sťažnosti,

konštatoval, že vo vzťahu k uvedeným uzneseniam okresného súdu a krajského súdu bola sťažnosť podaná zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. oneskorene.

Na základe uvedených zistení ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho bližšie neoznačených práv napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene, ako aj z dôvodu nespĺnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 113/2007 z 30. mája 2007, ústavný súd po preskúmaní obsahu tohto uznesenia zistil, že najvyšší súd nim rozhodoval o dovolaní sťažovateľa ako žalobcu proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 17 Co 197/2006 z 28. augusta 2006, ktorým bolo odmietnuté podanie sťažovateľa označené ako návrh na obnovu konania.

Z § 241 ods. 1 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) vyplýva, že dovolateľ v dovolacom konaní musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná.

Podľa § 241 ods. 4 OSP súd prvého stupňa vyzve toho, kto podal dovolanie, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné dovolanie alebo dovolanie, ktoré neobsahuje náležitosti podľa odseku 1, v určenej lehote doplnil alebo opravil. Ak sa aj napriek výzve súdu v lehote desiatich dní dovolanie neopraví alebo nedoplní, predloží súd prvého stupňa dovolanie na rozhodnutie dovolaciemu súdu.

Citované ustanovenie § 241 ods. 4 OSP sa nesporne vzťahuje aj na otázku povinného právneho zastupovania dovolateľa (sťažovateľa) v dovolacom konaní. Ústavný súd z odôvodnenia priloženého uznesenia najvyššieho súdu zistil, že okresný súd v predmetnej veci opakovane vyzval sťažovateľa (výzvy mu boli doručené 12. marca 2007 a 30. apríla 2007), aby odstránil nedostatok svojho zastúpenia advokátom predložením splnomocnenia

udeleného zvolenému právnomu zástupcovi. Napriek tomu však sťažovateľ splnomocnenie udelené advokátovi na zastupovanie v dovolacom konaní nepredložil. Za týchto okolností okresný súd v súlade s druhou vetou § 241 ods. 4 OSP predložil dovolanie sťažovateľa na rozhodnutie dovolaciemu, t. j. najvyššiemu súdu. Vzhľadom na tieto skutočnosti (nedostatok právneho zastúpenia) najvyšší súd napadnutým uznesením dovolacie konanie zastavil, pretože sťažovateľ nemal právneho zástupcu.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu (sťažnosti) je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že najvyšší súd v predmetnom dovolacom konaní, ktoré zastavil z dôvodu nedostatku právneho zastúpenia sťažovateľa, postupoval v súlade so zákonom, a preto jeho postupom ani napadnutým uznesením nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv ani slobôd sťažovateľa.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho bližšie neoznačených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, ako aj z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

III.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 30 a § 138 OSP môže ústavný súd ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, advokáta, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť.

Pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd konštatoval, že z dokumentácie predloženej sťažovateľom síce vyplýva, že jeho osobné, majetkové a zárobkové pomery odôvodňujú, aby mu bol ustanovený právny zástupca na konanie pred ústavným súdom, ale z obsahu jeho sťažnosti a k nej predložených príloh vyplýva, že v jeho prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, keďže sa domáha ochrany svojich bližšie neoznačených práv, k porušeniu ktorých malo dôjsť označenými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu a označeným uznesením najvyššieho súdu, pričom vo vzťahu k označeným uzneseniam okresného súdu a krajského súdu bola jeho sťažnosť ústavnému súdu doručená zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. bola podaná oneskorene a vo vzťahu k označenému uzneseniu najvyššieho súdu je podľa záverov ústavného súdu zjavne neopodstatnená.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2007